

Recensie: Verborgen Verlangen****

Kinepolis Antwerpen
dinsdag 28 november 2017

foto © Kinepolis Film Distribution

Recensie:

De feelgoodmovie *Verborgen Verlangen* zou even goed ook *Beauty & de boekenverkoper* kunnen heten naar het debuut van Coco (gespeeld door het frisse jonge talent Charlotte Timmers die we onder andere kennen van haar rol als Sofia in de dramareeks 'Beau séjour'). Een 'fucking goe plan was dees' om Astrid Coppens, geboren in Merksem wat sowieso een pluspunt oplevert, de hoofdrol te laten spelen in deze héérlijke romantische Vlaamse feelgoodfilm. Dat de camera houdt van Coppens wisten we al langer van haar realityreeksen op tv. Maar dat ze zo amazing op het witte doek zou stralen als een echte Hollywoodster? OMG! Dat hadden we in onze stoutste dromen niet durven dromen.

Verborgen Verlangen gaat over Herman Schotte (gespeeld door Dominique Van Malder) die een eenzaat is. Hij begluurt zijn overbuurvrouw Jeanne Van Oost (gespeeld door Joke Devynck) met een telescoop. Op basis van haar verhaal, ze verloor haar man en leerde te leven met de eenzaamheid, schrijft ie in opdracht van de uitgeverij van Dennis en Vincent Van Brakel (respectievelijk gespeeld door Mathias Sercu en Roel Vanderstukken) die aan de rand van het faillissement staat een roman. Herman blijft echter liever in de schaduw van al het mediagebeuren. Louise Elsschot (Astrid Coppens) heeft dan weer wél de looks en is perfect om lezingen en persconferenties allerhande af te schuimen. Ze komt bij de broers Van Brakel uit omdat ze zelf een boek schreef. Maar dat weigeren ze onder andere omdat er 12 dt-fouten in staan en te veel uitroeptekens. Maar ze is volgens hen wel perfect om te fungeren als auteur voor een boek dat Herman als ghost writer schrijft. Louise laat haar baantje als schoenenverkoopster voor wat ze is. Ze raakte erop uitgekeken omdat ze nooit of zelden de juiste schoen met de juiste persoon wist te matchen. En dat lukt haar maar niet omdat klanten foute keuzes maken in haar ogen. De deal tussen de uitgeverij, Louise en Herman waarmee ze een andere richting inslaat in haar leven, lijkt dan ook een prachtig sprookje: Assepoester meets Quasimodo. Wanneer het boek in no time het meest verkochte wordt en het debuut van Louise geprezen wordt, zelfs door een volgens Herman 'pedante eikel' van een journalist, wil Herman de deal herzien. Hij wil erkenning voor zijn werk en de waarheid aan het licht brengen, ook al heeft ie juridisch geen been om op te staan. Jeanne op wie hij verliefd is, vertrouwt hem immers toe verliefd te zijn op het boek en geeft mee dat ze hoopte dat het door een man geschreven zou zijn. Om haar liefde te kunnen winnen, moet dan ook de waarheid aan het licht komen al kan dat nefaste gevolgen hebben voor de uitgeverij die de rechten verkocht aan 100 landen (met de afspraak dat Louise er promo rond zou voeren). Louise krijgt met Boris Van Hulst (gespeeld door Robrecht Vanden Thoren), een Nederlandse schrijver die ook een bestseller heeft neergepend, niet alleen een collega maar ook een bewonderaar met wie ze de lakens deelt. Hoe lang kan zij het spel blijven spelen en doen alsof zij het boek geschreven heeft zonder door de mand te vallen?

Een van de sterkste troeven van de film is ongetwijfeld dat ie het boekenmetier erg knap in beeld brengt, van het schrijven van de tekst, over de correctierondes, lay-out, fotoshoots, tot de uiteindelijke druk (waarbij we het boek van de band zien rollen en ingepakt in dozen) en alle promo, lezingen en persconferenties die erbij komt kijken. Louise horen we onder andere zeggen: 'Ik dacht dat schrijvers alleen maar moeilijke woorden achter elkaar moesten zetten met hun voeten op de salontafel', een

vooroordeel dat ze na een dag promovieren helemaal moet herzien wanneer ze doodop is. Op marketingvlak bevestigt de film dat een goed ogende vrouw altijd beter verkoopt dan een wat dikke man. Daar zit misschien wel wat cynisme in, maar helaas gaat het er nu eenmaal zo aan toe in deze wereld.

De regie van Maarten Moerkerke is degelijk al voelt die openingsscène in Park Spoor Noord veel te lang aan en merk je dat sommige scènes ingeblikt zijn. Zo zien we Astrid Coppens wandelen vanuit stilstand wat ergens niet helemaal klopt op een bepaald moment. De fashionista oogt *pico bello* in deze film. Er is duidelijk veel tijd besteed aan haar styling en ook de belichting op haar gelaat zit zeer goed. Sommige beelden zouden zelfs zo in een parfumreclame kunnen. Alsof ze wandelt op de catwalk, met lichte slow motion, zien we haar naar een kathedraal stappen om de persconferentie te geven. Coppens acteert over het algemeen genomen ook goed, maar in sommige scènes stapt ze opvallend onnatuurlijk en wat houderig. Of dat met stiletto's te maken heeft, laten we in het midden.

Verborgten Verlangen toont ook dat moeders zoals Mathilde Van Brakel (Janine Bischops) een moederinstinct hebben en meer weten dan ze soms doen uitschijnen. In de film zitten dus enkele verrassende plotwendingen waar best wel wat humor ook in zit. Finaal is de prent erg herkenbaar voor zowel vrouwen als mannen. Denken we maar aan de angst om iets op te biechten bij je ouders bijvoorbeeld.

'Ik wil meer dan dezen bullshit.' zegt Louise op een bepaald moment. Wie heeft er nooit gedroomd dat zijn of haar leven plots een andere wending krijgt, een totaal andere richting inslaat, waarbij de aantrekkingskracht in het onbekende avontuur ligt? Ook daarover gaar Verborgten Verlangen. U merkt het, hoewel collega-filmrecensenten er een andere mening op nahouden, vinden wij de allereerste film met Astrid Coppens binnen zijn segment "de feelgoodmovie-fucking goe'. Eén die naar meer smaakt.

< Bert Hertogs >